

БІЗНЕСМЕН ЗАКХЕЙ

Сьогодні ввечері усі свідкували, розповідали такі величні переживання. І, звичайно ж, мені все це подобається. І, таке враження, що у свідоктві кожного було трохи гумору.

І я міг би додати оце ось до свого. Нещодавно, одна темношкіра леді захотіла засвідкувати, вона каже: “Старійшино, можна мені засвідкувати?”

Я сказав: “Давайте”.

І вона сказала: “Я—я—я не така, якою мені—якою мені слід бути; і—і я—і я не така, якою я хочу бути, — сказала вона, — але, також, я не така, якою була раніш”.

Тож, у такому разі, десь приблизно так почуваюся і я серед такої-от групи. Я не такий, яким мені слід бути, або — яким я хочу бути, але я знаю одне — я не такий, яким був раніш. І я пробиваюся до нагороди високого Покликання.

Так добре бути тут. За ці останні два тижні у нас були одні з найприємніших хвилин спілкування з нашими братами там у Марікопа Валлей. Я трохи захриплий. І ми бачили, як наш Небесний Батько чинить для нас величні речі. Ми ж просто виконуємо це, щоб начебто як спонукати людей до молитви, й очікуємо, що на цьому з’їзді станеться велична кульмінація. Коли. . .

Я почув, що у мене була привілеція їхати сюди до цього місцевого відділення з моїм хорошим товаришем Братом Тоні. І я сьогодні ввечері тричі питався, як ви вимовляєте це ім’я? І я—я так і не зміг вловити це. Тож буде просто “Тоні”, якщо ви не проти. Думаю, ми тут не дуже-то формальні, адже так? Знаєте, це досить благочестиво. Знаєте, в Біблії сказано: “В Бога немає форми”. Тож у нас нема ніякої форми.

Коли бачимо величні справи, які наш Небесний Батько вчинив для нас на цьому тижні, ми дуже раді приїхати й ділитися цими благословіннями у цьому місцевому відділенні, й познайомитися з деякими братами, й з вами, жителі цієї частини Арізони. Що стосується цього, ми всі знаємо, що тут знаходиться столиця. Цілий тиждень я говорив їм, що Фенікс завжди був просто тусонською околицею. Розумієте? Цьому не повірять, тож ми запрошуємо їх до нашого зібрання. Це є тому, що ми знаходимося набагато вище. Їм необхідно дивитися на нас знизу вгору, розумієте, тут у Тусоні. І, отож, під’їжджайте усі, і, тепер, на наступному тижні чи наприкінці цього тижня ми поїдемо й відвідаємо Фенікс, заради цього часу спілкування там.

Якраз перед тим, як я відправився у цю поїздку, в нас сталася одна важлива подія. Я просто хотів би зайняти всього декілька хвилин часу, бо, вважаю, це варте того. Я. . .

⁹ Їздячи усі ці роки й стараючися стояти у проломі, поміж різними організаціями й людьми, Християни-Бізнесмени були немовби як невеличким оазисом для мене, — вірити, що Бог створив усі народи з одної крові. І я—я вірю цьому. Я вірю, що Його люди є в усіх церквах. Якщо Він взагалі є Бог — Він є Богом усієї людської раси в цілому, Богом творіння. І, звичайно ж, Він може. . . Погляньте на пустелі й на гори — ви побачите, що Він любить, бо Він виражає Себе у Своєму творінні. І ми бачимо, що Бог існує. І ці люди, — Бізнесмени Повної Євангелії, — коли приїжджаю до їхніх місцевих відділень, проповідую їм, тоді це дає мені можливість звертатися до різних груп усіх разом.

¹⁰ Мене вікликали, щоб, як кажуть у світі, замінити Демоса Шакар'яна. Ви знаєте, яка—яка це щедра рука. Але декілька днів тому я був у Цинциннаті, а Сестрі Шакар'ян, як я розумію, зробили операцію. Брат Майнер Арганбrait, один з державних службовців, прийшов і сказав: “З'їзимо зі мною до Цинциннаті”.

¹¹ Я сказав: “В мене тут лежать сотні людей з усього світу, знаходяться у цих лікарнях та приміщеннях, чекаючи, що я помолюся за них. Очікують на приватні бесіди, деякі, може, чекали по два чи по три роки, й, нарешті, дісталися сюди”.

А він сказав: “Ну, з'їзимо зі мною всього на декілька хвилин”.

¹² Я сказав: “Ну, о котрій годині сніданок?” Від того місця, де я живу, це приблизно сто двадцять миль.

І він сказав: “Ну, він почнеться десь о восьмій годині”.

¹³ Я сказав: “Гаразд, ось що я тобі скажу. В такому разі ми виїдемо десь о четвертій годині, й побудемо там на сніданку. Я одразу ж поїду назад”.

¹⁴ І коли я прибув туди, Брата Шакар'яна не було. І я зайшов. Сказали: “Саме цього ми й очікували!” І ось, десь аж у той вечір я повинен був дістатися додому.

¹⁵ У той час, там був один служитель—баптист, який просто не злавив з Біллі, мого сина, й говорив: “Добродію, ви не розумієте”. Той говорив: “Моя дружина помирає”.

¹⁶ Він говорив: “Що ж, добродію, коли тато повернеться”. Сказав: “Ми пообіцяли цим людям, що ми приїдемо”.

¹⁷ Знаєте, у молитовній черзі — по багато разів проходять через неї, і, можливо, моляться. Але ти. . . Й іноді буває так, що причина лежить ще глибше. Розумієте, Бог зціляє згідно вимогам, а в житті тієї людини може дещо бути. І мені все одно, скільки ліків дасть їм лікар, вони не одужають, допоки ту річ не буде виправлено.

¹⁸ Якби ти пішов до лікаря й сказав йому, що ти захворів, й оповів йому свої симптоми, а він спішить, він, мабуть, випише тобі рецептик, щось знеболююче, що—небудь в такому роді, якийсь там аспірин. Той лікар просто намагається одразу ж випроводити

тебе, бо в нього нема часу. Справжній хороший лікар, перш ніж він дасть тобі ліки, він ретельно діагностуватиме ту хворобу, поки не дізнається, що там не так, а потім вже даватиме тобі ліки.

19 І часом ми бачимо, як люди проходять через ці молитовні черги, там у різних країнах, і вони просто підбігають і вважають, що Господь має одразу ж зцілити їх. Але, можливо, десь там глибоко є іще щось, і ми перебуваємо перед Господом, поки Він не об'явить це, що там таке. Щось повинно... На все є певна причина. І спочатку треба з'ясувати причину, й тоді вже можна буде зрозуміти, над чим необхідно попрацювати.

20 І цей молодик не відставав. А я приїхав наступної ночі, десь о другій годині. І, приблизно о п'ятій, мій син подзвонив мені, і він сказав: “Чи говорить тобі щось ім'я дівчини Джин Дайер?”

Я сказав: “Джин Дайер, щось знайоме”.

Він сказав: “Вона сказала, що колись грала в тебе на фортепіано”.

21 “О-о, — сказав я, — це доктор Дайер, тутешній хірург, відомий у Луїзвіллі хірург?”

22 Сказав: “Саме—саме так. Що ж, Джин, його донька помирає там у лікарні Святого Едуарда у...тобто, точніше, у лікарні Святого Антонія, у Луїзвіллі”. Й сказав: “Її чоловік цілий день пролежав прямо на сходах”.

“Що ж, — сказав я, — що ж, я постараюся якось вклинити це у сьогоднішній день”.

23 Сказав: “Ось, вона не знає, що у неї рак. Не кажи їй”.

24 Тож, врешті-решт, того дня, коли я зайшов до палати; хороша молода леді.

25 Вона грала була в мене на фортепіано, у...коли я був у тому залі тут, де сьогодні ввечері я бачив людей Брата Алена. Брат Ален якраз звільнив той самий зал у Луїзвіллі. Це Меморіальний зал. А Джин Дайер була піаністкою у церкві Відкритих Дверей, у старій синагозі. І ось, вона бачила деякі могутні справи, які вчинив Господь Бог. Вона розповіла своєму батькові.

26 Він просто говорив: “Це самісінька психологія. Цей чоловік тільки читає думки людей. Там...Він просто здогадався про це”.

27 Вона сказала: “Тату, це не може бути щоразу здогадками”. Розумієте? Сказала: “Просто не може”.

“Ну, — сказав він, — Джин, забудь оце все”.

28 І вона була заручена з одним хорошим хлопцем, який у той час від'їжджав до баптистської семінарії. Вона вийшла заміж і переїхала до Рокфорду, штат Іллінойс, де був дім цього хлопчини. І так чи інакше, вона старалася триматися за своє свідоцтво. Але цей хлопець влаштувався на світську роботу і, через якийсь час, майже відійшов від Господа.

29 В дівчини були проблеми з жіночими органами. Вона поїхала додому до свого батька. Той знав, що їй треба робити операцію. Він знайшов у неї те, що називають... І я не знаю медичного терміну цього, але, оскільки я знаю, що тут зараз сидить пара лікарів. Отож, це називалося шоколадна пухлина, якимось так. І це є... В середині, коли він діставав її, то, мабуть, просіпав дещо з цього. І виявилось, що ті клітини злоякісні. І її зашили, просвічували її рентгеном та проводили терапію.

30 Отож, коли вона повернулася додому, в неї й далі продовжувалися болі й проблеми.

31 Через рік вона знову лягла на повну гістеректомію. І коли там відсунули органи, то побачили, що рак піднявся у ободову кишку й поширився усюди. Нічим не можна було допомогти. Знову спробували просвітити рентгеном. Це нічого не дало. Тож її просто відвезли до лікарні й сказали їй, що у неї серйозна жіноча хвороба, й намагалися підлікувати її. А дівчина помирала.

32 Її чоловік знав це. Тож він пішов та узяв деякі з моїх книжок, які читала Джин. І ось, він почав приходити до лікарні, читав їх їй.

33 І коли ми прийшли, щоб помолитися за неї, вона розповідала мені про це. Я сказав: “Джин, він хороший хлопчина”. І я не хотів, щоб... я зберігав таємницю, бо я знав, що—що він... Вона не знала, що у неї рак. І ось, через два дні там збиралися робити колостомію. Тож узявши...

34 Перед тим, як забрати дівчину туди, що ж, мені дозволили прийти й помолитися з нею. Я знайшов її в одній палаті. І як тільки я увійшов... Там чергувала одна невіруюча медсестра; медсестер було троє, тригодинні зміни. І як тільки ми змогли випроводити ту медсестру, й спровадили її з палати, щоб могло прийти видіння, і ми там трохи помолилися з нею, і я побачив її. В неї темні коси. Їй всього лише тридцять шість років. Темні коси посивіли. Вона з'явилася у видінні.

35 Я сказав: “Отож, слухай—но, Джин. Я буду чесним з тобою до кінця”. Я сказав: “Ти досить довго була на зібраннях, щоб знати, що я не став би говорити тобі нічого Ім'ям Господнім, якщо це не так”. Я сказав: “Отож, Джин, в тебе рак”.

Вона сказала: “Я підозрювала це, Брате Брангаме”.

36 І я сказав: “Ота післязавтрашня операція — це колостомія. Але, не турбуйся. Я бачив від Господа — ти уздоровишся”. І вона просто зраділа. Тож я поїхав додому.

37 І наступного дня там збиралися, точніше, через день, того ранку її збиралися відвезти на колостомію, і їм треба було—там необхідно було зачекати декілька хвилин, після того, як її наготували, й таке інше, й була готова до відправки. І виявилось... В неї були звичайні відчуття, які людські істоти переживають у той час, і її відвезли до душевої, і виявилось, що

виділення в неї цілком нормальні. Лікар був такий шокований. Він оглянув її знову. Наступного ранку... Вони залишили усе як є, операцію відмінили. Операцію повинен був проводити доктор Хьюм — дуже хороший спеціаліст, хірург, мій товариш.

³⁸ Наступного ранку в неї знов були цілком нормальні виділення. І її батько, доктор Дайер подзвонив мені по телефону. І, поміж схлипуваннями, сказав: “Брате Брангаме, я був критиком того, про що ви говорили”. Він сказав: “Але нині я віруючий у те, що Бог Авраама, Ісака та Якова є живий, як і раніше”.

³⁹ Він колись був Богом, Він залишається Богом. І ми знаємо, що тут у Тусоні Він є настільки ж величний, як і будь-де, бо Він є всюдисутній, всемогутній та безкінечний, і ми знаємо, що Він здатен вчинити все що завгодно.

⁴⁰ Отож, щоб не тримати вас дуже довго. Звичайно зі мною дуже рідко буває таке, коли я... Якщо я піднімався проповідувати, о-о, я обов’язково відпускав вас не пізніше, ніж через шість годин. То була коротенька проповідь. Але сьогодні ввечері я не буду цього робити. В мене служіння завтра ввечері, наступного вечора, й так далі. Ми постараємося...

Готуюся знову їхати за кордон, як Господь зволить, одразу ж.

⁴¹ Хочу сказати усім присутнім тут людям, друзям, яких, можливо, декого з вас я бачив раніше, й, можливо, багато кого з присутніх я раніше не бачив. Я вітаю вас в Імені нашого Господа Ісуса, Сина Божого. Нехай Його мир завжди перебуває з вами.

⁴² І коли час від часу проповідую у цих місцевих відділеннях, це трохи начебто як змушує людей...скажімо, моїх братів-служителів тут, — говорити...

⁴³ Хтось одного разу звернувся до мене, сказав: “Біллі, ну, чого ти—чого ти водишся з тими бізнесменами?” Сказав: “Я вважав тебе проповідником”.

“О-о, — сказав я, — я—я бізнесмен”.

Той сказав: “Бізнесмен?”

Я сказав: “Атож”.

Сказав: “Я—я—я не знав цього”.

Я сказав: “Так, я бізнесмен”.

Сказав: “І яким же бізнесом ти займаєшся?”

⁴⁴ Я сказав це швидко, тож він... Я сказав: “Я займаюся певністю Життя”.

Він сказав: “Чим?”

Я сказав: “Певністю Життя”.

Він сказав: “Що ти маєш на увазі?”

Я сказав: “Певністю Вічного Життя”.

45 Отож, якщо хто з присутніх хотів би обговорити зі мною умови договору, я буду радий побачитися з вами одразу після служіння. Я—я тут у справах бізнесу.

46 Пригадую одного свого товариша, його прізвище було Снайдер. Ми разом ходили до школи. І ось, страхування, один мій товариш займається страховим бізнесом. Маю брата, який займається страховим бізнесом, але у мене—у мене, справді, нема ніякого страхового полісу. І ось, цей Уілмер Снайдер, мій товариш, товариш з дитячих років, нещодавно прийшов до мене, й він сказав: “Слухай, Біллі, — сказав, — я хотів би поговорити з тобою про страхування”.

47 Я сказав: “Отож, Уілмере”. Я сказав: “Я скажу тобі ось що. Давай—но поговоримо про полювання”.

Він сказав: “Ні. Я хочу поговорити про страхування”.

48 Що ж, мені довелося й для нього теж проказати це швидко. Я сказав: “В мене є певність”. Не страховка — певність, розумієте.

49 І моя дружина подивилася на мене, немовби хотіла сказати: “Ох ти, казкар”. Вона знала, що в мене нема ніякої страховки.

50 І він сказав: “Ох, вибач, Біллі”. Сказав: “Усе правильно. Твій же брат агент. Я знаю Джессі”.

І я сказав: “Ну, — сказав, — це не зовсім через нього”.

Він сказав: “Що ж у тебе за страховка?”

І я сказав, я сказав: “Вічне Життя”.

Він сказав: “Що?”

І я сказав: “Вічне Життя”.

51 “Ну, — сказав він, — не думаю, що я хоча б раз чув про таку компанію”. Сказав: “Ні. Дивно”.

52 І я сказав: “Ось що то таке, Уілмере”. Я сказав: “Благословенна певність: мій Він — Ісус. Ним я втішаюся й Ним веселюся! Небо у спадок хоче Він дати; як це прекрасно — мати Його”.

53 Він сказав: “Це просто чудово, Біллі, але це не доведе тебе сюди на цвинтар”.

54 Я сказав: “Але це забере мене звідти. Я не—я не переймаюся тим, як попаду туди. Головне — вибратися звідти — ось про що я думаю”.

55 Тепер, якщо у вас є якісь побоювання, я поговорю з вами про це. Всього лише коротенька—коротенька розмова з Писання, хоч це й бізнесмени. Але я назвався перед вами бізнесменом.

56 І декілька хвилин тому я бачив, як піднімався багато хто з моїх друзів—служителів. І ось, можливо, як-небудь, як Господь зволить, я хотів би домовитися з цією групою й приїхати провести тут хороше спільне зібрання зі служителями. Я знаю одного

тутешнього братика. Я бачився з ним. Здається, його прізвище Уїтл. Ми одного разу їздили кудись разом. Отож, в мене й це не вийшло вимовити правильно. Він показує мені, що все гаразд.

57 І ось, ви знаєте, що моє прізвище Брангам. Хтось звернувся до мене, сказав: “Чи...Брате Брангаме, ви, часом, не родич Авраамові?”

Я сказав: “Його син”.

58 “Батько народів’. Померши у Христі, ми — Авраамове насліддя, та, за обітницею, спадкоємці разом з ним”. Це є Писання.

59 Отож, в мене нема часу затримувати вас тут на проповідь, бо вам не дозволять більше проводити це у “Рамаді”.

60 Отож, я пам’ятаю, як уперше опинився серед п’ятидесятників, багато років тому, я був у Мішаваци. Їх там було дві групи. Одна називалася П. А. С., а інша, здається, П. А. І. Х. І вони проводили свій—свій з’їзд на півночі, бо існував поділ за расовими ознаками, й тому темношкірі браття не змогли б відвідувати це зібрання. Я цілий день спостерігав за ними — як незвично, ніяких більше церковних манер. Оце так! Я сидів там, і, знаєте, ми, баптисти, ми у церкві стараємося вести себе трохи по-церковному. А в цих хлопців не було й сліду від баптистських манер чи взагалі якихось церковних манер. Вони бігали, волали, вигукували, аж синіли на обличчі. І я думав: “Нічого так собі!” І ось, я почав дивитися за тим, як вони поводитися.

61 І ось, той сказав: “Усі служителі — на платформу. Кожен служитель, не має значення, якої деномінації — піднімайтеся сьогодні ввечері на платформу”. Нас на платформі було близько п’ятисот. Тож він сказав: “Просто підніміться й назвіть своє прізвище, сідайте”. Підійшла моя—моя черга. Я—я назвав своє прізвище, сів. Продовжувалося далі. Через якийсь час там вийшов один чоловік...Там у той день виступали хороші проповідники. О-о, вони були дуже підковані, справжні мужі. І я знав, що мені, з моєю семикласною освітою, нічого було стояти перед тими людьми, коли вони збиралися говорити про богослов’я.

62 Але я думав: “Що ж, на це вечірнє зібрання, звичайно ж, на цей вечір в них буде їхній най-найвидатніший проповідник”.

63 І ось, через якийсь час оголосили, що буде проповідувати якийсь там пресвітер. Виходить темношкірий старий. На вигляд йому було близько восьмидесяти п’яти років. І на ньому був один з тих старих довгих, як раніше називалося у нас на півдні, проповідницьких костюмів, знаєте; щось схоже на фрак, ви розумієте, з фалдами. Вінчик сивого волосся на голові. І тому довелося вивести цього дідуся, він був такий старий.

64 І він вийшов туди й узяв свою тему з Йова. Він сказав: “Де ти був, коли Я закладав підвалини світу? Розкажи Мені, де їх

закріплено’”. Сказав: “Коли разом співали усі зорі поранні та радісний окрик здіймали Божі сини, — сказав, — де був ти?” Бог звертається до Йова”.

⁶⁵ Що ж, того дня усі браття проповідували про Христове Життя, та про прихід Івана, який проклав з’єднувальну путь, й так далі, дуже по-вченому.

⁶⁶ Але цей старий не проповідував ні про що з того, що відбувалося тут на землі. Він показав Його ще десь за десять мільйонів років до того, як виник цей світ. І провів Його, — те, що відбувалося на Небі, — потім підійшов до горизонтальної веселки. Здавалося, він пройшов усе це за п’ять хвилин, на одному диханні. Коли він завершив, він підстрибнув угору мало не на три фути, як мені здалося, й пристукнув каблуками. Став швидко ходити там. А в нього було удвічі більше місяця, ніж у мене. Він сказав: “У вас тут замало місця для моєї проповіді”, — й він сів.

⁶⁷ Я подумав: “Це те, що мені потрібно. Якщо старому це дає почуватися отак, що ж буде зі мною, якщо я знайду оте джерело молодості?”

⁶⁸ Вісімдесятип’ятирічний старий, і міг отак поводитися! Що ж, адже подумати тільки: він виходив туди — він тримався. Але я побачив: коли той Дух його торкнувся — його молодість, як у орла, відновилася, розумієте.

⁶⁹ Тепер я хотів би прочитати один чи два вірші з Євангелії від Святого Луки, заради декількох Слів тут, щоб поєднати це з тим, що було сказано, усе разом, та з гімнами, які співалися. І нехай Господь додасть Своїх благословінь до цього уривку зі Святого Луки 19.

І, ввійшовши, Ісус переходив через Єрихон.

...ось, там був один на ім’я чоловік, що звався Закхей — він був старший над митниками й був багатий.

Бажав бачити Ісуса, хто Він, але не міг за причини народу. . . був малого зросту.

І, забігши наперед, виліз на смоковницю, щоб подивитися на Нього, бо Він мав проходити тудю.

Прийшовши на те місце, Ісус поглянув, побачив його й сказав. . . Закхею, поквапся. . . злізти, бо сьогодні Мені належить бути у твоєї оселі.

⁷⁰ Мабуть, ніч була страшно поганою. Цей добродій взагалі не спав. Він просто ворочався цілу ніч з боку на бік, не знаходячи спокою. Ми усі знайомі з такого роду ночами — не можеш відпочити, не можеш заснути. І він просто ворочався з боку на бік цілу ніч, не знаходячи спокою.

⁷¹ Ви знаєте, Ревека, його дружина, вона була віруючою, й вона турбувалася за свого чоловіка, який мав бізнес у Єрихоні. І, жодних сумнівів, він належав до багатьох тогочасних товариств.

А Ревека познайомилася з пророком на ім'я Ісус Назарянин, Який, як стверджували, був Сином Божим. І вона була зацікавлена в тому, щоб її чоловік познайомився з цим Мужем.

72 Бо вона знала, що єврейський народ вчили, що “якщо людина є пророком, те, що вона сказала — збудеться. Але якщо сказане нею не збувається, тоді не слухайте її”. Бог залишив їм Слово, через Своїх пророків. Ось як ототожнювали пророка.

73 І Мойсей, визначний законодавець, він також залишив був наказ: “Господь ваш Бог підніме Пророка, подібного мені. І станеться: хто не буде слухати цього Пророка, того буде витято з-поміж народу”.

74 І Ревека повністю пересвідчилася, коли вона бачила, як Ісус Назарянин міг стояти й розповідати людям те, що у них на серці, передрікав те, що повинно було статися — збувалося саме так, як Він сказав це, ані разу жодної помилки. І Він точно відповідав Слову Божому. Вона повірила цьому.

75 Але Закхей, її чоловік, заплутався. І, що ж, по правді кажучи, він не бачив Ісуса.

76 І, істинно, то є недобра річ — намагатися судити про людину до того, як ти послухаєш її. Так ніколи не слід робити. Ми у цей день все одно часто буваємо винні у такому. Ми чуємо про якусь людину, і, перш ніж навіть поговоримо з нею, ми—ми все одно. . . в нас вже склалася своя думка про неї на основі чийось думок. А то є недобра річ. Ми повинні піти, побачити самі.

77 Подібно як було сказано одного разу: “Чи може з Назарету вийти щось добре?”

78 Коли Пилип пішов провідати Натанаїла, й знайшов його під деревом, він сказав: “Пішли, побачиш, Кого ми знайшли — Ісуса Назарянина, Йосипового Сина”.

79 Той сказав: “Отож, чи може з Назарету вийти щось добре?”

80 Він відповів йому найкращими словами, якими тільки міг йому відповісти. “Піди, побач”. Не сиди вдома й не критикуй. Прийди, побач сам.

81 І коли він прийшов, Ісус побачив, як той підходить. Він промовив: “Ось ізраїльтянин, що в ньому нема лукавства”.

82 Той сказав: “Раббі, — що означає *вчителю*, — коли Ти знав був про мене?”

83 Він сказав: “Я бачив тебе перед тим, як Пилип озвався до тебе, коли ти був під деревом”.

84 Цього було достатньо. Сказав: “Раббі, Ти — Син Божий. Ти — Цар Ізраїлев”, — бо він побачив саме те слово, що—що, як сказав Мойсей, повинно було збутися. В них чотириста років не було пророка, і ось з'явився Муж, який точно відповідав Слову.

85 Як, мабуть, почувалася тая жіночка біля самарійської криниці, коли одного дня вона вийшла набрати води, і там сидів Чоловік, єврей. Він, мабуть, виглядав років на п'ятдесят, хоча Йому було тільки тридцять. Його праця, мабуть, зістарила Його.

86 Коли там проводилося свято кучок, там усі раділи. А Ісус гукав, як було процитовано хвилину тому: “Прийдіть до Мене”. Отож, потім Він починає викладати Свій величний урок.

87 І юдеї говорили Йому: “То Ти хочеш сказати, що Ти бачив Авраама? І Ти, Чоловік, якому нема й п'ятидесяти років, кажеш, що Ти бачив Авраама? Тепер, ми знаємо, що Ти безумний”. А слово *безумний* там означає “божевільний”. “Ми знаємо, що Ти божевільний. Ти маєш демона”.

88 Він сказав: “Ще перш ніж був Авраам, Я є”. То був Я Є, який проговорив до Мойсея у палаючому кущі.

89 І ми бачимо, що коли Він сидів... Йому треба було пройти повз Самарію. Тому що Ізраїль вже почув послання, й тепер Він ішов до трьох рас: до євреїв, поган та самарян; народ Хама, Сима та Яфета. І Він... Євангелія повинна була бути представлена їм. І Він підійшов до міста, що звалось Сихар, і зупинився там біля криниці. І відправив Своїх учнів до міста дістати їжі.

90 Виходить жіночка. Що ж, сьогодні, можливо, ми назвали б її “нічним метеликом”, яким-небудь непристойним словом. Ви знаєте, що я маю на увазі. І ось вона побачила Ісуса... Я хочу сказати, що вона не побачила, що там сидить Ісус — під стіною сидить такий собі звичайний Чоловік, єврей. Біля криниці, у кінці вулиці, біля... куди жителі міста приходили по воду. Цей Чоловік сидів там, непомічений. Вона, мабуть, прийшла десь об одинадцятій годині ранку, щоб набрати води, води для домашніх потреб на той день. І вона опустила відерце, щоб набрати її, і, ще до того, як вона витягла його, вона почула, як Хтось каже: “Принеси Мені пити”.

91 Вона поглянула й побачила, що то був єврей. І, можливо, вона сказала що-небудь в такому роді: “Пане, це не за звичаями — щоб Ти говорив таке. Я самарянка. Ти ж єврей. І ми не маємо... Тут сегрегація. Ми не маємо з вами таких-от зносин”.

92 І Він почав говорити. Розмова тривала далі, про те, чи в Єрусалимі їй вклонятися. Він сказав: “Ми, юдеї, знаємо, чому ми вклоняємося, бо спасіння — від юдеїв”. І розмова тривала деякий час. І, за якийсь час, Він промовив до неї: “Піди, візьми свого чоловіка, й приходьте сюди”.

Вона сказала: “В мене нема чоловіка”.

93 Сказав: “Ти сказала правду, бо в тебе було п'ять чоловіків, і той, з ким ти живеш нині, не є твоїм чоловіком”.

94 Вона сказала: “Пане, я бачу, що Ти пророк”. Отож, бачите, у них, починаючи з Малахії, чотириста років не було пророка.

Сказала: “Я бачу, що Ти пророк. Ми знаємо: коли Месія прийде, Він говоритиме нам оце все. То буде знак пророка. Коли прийде Месія, Він говоритиме нам оце все”.

Ісус сказав: “Я, що говорю з тобою — це Він”.

95 Вона побігла до міста й сказала: “Підіть, побачте Чоловіка, який оповів мені те, що я вчинила. Хіба це не є сам Месія?” Як оте Світло уперше пролилося на жіночку в тому стані!

96 Який—який це був докір тим тогочасним храмовим священикам, котрі бачили, як Він чинить те саме, й називали Його: “Вельзевул, диавол, нечистий дух чинить ці справи”! В той час як у Писанні так ясно підтверджувалося, що то й буде Месія. Тепер, ми. . .

97 Ревека бачила оце все, і вона прагнула, щоб її чоловік хоч раз зміг потрапити туди, де був Ісус Назарянин. І вона розуміла, що того дня Він повинен був бути в Єрихоні, в її місті. І вона почала молитися за нього. Сподіваюся, що тут сьогодні ввечері чимало Ревек, що ви будете молитися за свого чоловіка, щоб Ісус колись пройшов їхньою дорогою. І вона цілу ніч молилася, — оскільки ми хочемо представити це у вигляді драми.

98 І, знаєте, коли хтось широко починає молитися за тебе, ти—ти не знаходиш собі спокою. Можна сказати, що дещо відбувається.

99 І тоді, ближче до ранку, скажімо. . . В Закхея була звичка підніматися досить пізно, тому що, мабуть, скажімо, в нього був ресторан, і в нього. . . веденням цього бізнесу займалися його—його менеджери й так далі. Але того ранку він піднявся дуже рано, привів себе у повний порядок і вдяг своє найкраще вбрання. І Ревека, після того, як молилася цілу ніч, і бачила, що він був дуже розтривожений. . .

100 І, послухай—но, Ревеко, коли ти бачиш, як твого Закхея охоплює сум’яття, просто пам’ятай — Бог відповідає на молитву, розумієш. Ось як це відбувається. Коли ти бачиш, як він стає таким, що не може відповісти тобі по—доброму, просто пам’ятай — не здавайся. Невдовзі Бог повинен буде провести його тим шляхом.

101 Він був дуже розтривожений. Коли він піднявся, вдяг своє найкраще вбрання. І я уявляю собі, як Ревека повертається й каже: “Закхею, любий, ти сьогодні вранці щось дуже рано піднявся”.

102 “О—о, так. Я просто. . . гм—гм”, — розумієте. — “Мені—мені просто спало на думку вийти, подихати свіжим повітрям”.

103 Але в нього на думці було: “Цей Чоловік не виходив в мене з голови. Знаєте, що я зроблю? Я піду туди до тієї брами, через яку Він заходитиме. І коли Він зайде через ту браму, я вискажу Йому, що я думаю — за те, що тягав мою дружину на оці зібрання, й отаку безглузду поведінку. Я вискажу Йому, що я про Нього думаю”. Ви знаєте, в людей звичайно сформується отакого роду комплекс, ви знаєте, просто на основі того, що почують дещо.

104 Тож він привів себе у повний порядок. Він тихенько вислизнув. Він кинув погляд на будинок, побачити, чи не

спостерігає там хто, і, здавалося, що ніхто не спостерігав. Але Ревека підглядала через шпарину у вікні, бачила, що він робить. І, замість того, щоб повернути до свого ресторану, він подався до Прямої вулиці.

¹⁰⁵ Знаєте, Ісуса звичайно знайдеш на Прямій вулиці. Правильно. Будь прямодушним у своїх справах! Хочеш знайти Його — будь чесним, будь щирим, будь прямодушним з Богом та людьми, будь прямодушним зі своїм ближнім.

¹⁰⁶ І ось, він іде по вулиці, бо він знав, що Той повинен був увійти через ту певну браму. Він трохи затримався був того ранку, бо, як говориться нам у Писанні, двоє сліпців потребували зцілення, і Він зцілив тих. І коли той дістався до брами, через яку повинен був увійти Ісус. . . Ви знаєте, в Біблії сказано: “Він був досить малого зросту”. І коли він дістався туди, там стояли рославі, сильні люди, і він навіть не міг знайти такого місця, щоб дотягнутися, щоб побачити Його. Вони висіли на стінах й усюди.

¹⁰⁷ Знаєте, в цьому дещо є, що коли поблизу з’являється Ісус — це завжди, так чи інакше, привертає увагу. Вони були там, готові заспівати: “Осанна!” І вони. . .

¹⁰⁸ Він сказав: “Отож, мене тут не помітять. Та й я не зможу побачити Його, тому що Він, мабуть, ітиме по середині вулиці, з охоронцями, і я не зможу побачити цього Чоловіка. Але я не вірю, що Він пророк, бо мене вчили, що дні пророцтва та дні чудес минули”. Знаєте, з тих пір часи не дуже-то змінилися.

¹⁰⁹ Якщо Бог колись був Богом, Він і досі є Богом. Якщо ж ні, тоді Він ніколи не був Богом. Не можна просто говорити, що в одному випадку Він Бог, а в наступному — не Бог. Він не старіє. Його думки не можуть змінитися. Він мусить бути вірним Своїм рішенням. Тому можна спочивати в певності, що те, що Він сказав — Він це виконає. Це те, що. . .

¹¹⁰ “Авраам вірив Богу; все те, що суперечило цьому — називав неіснуючим. Усе те, що здавалося реальним, що бачили його очі, але це суперечило Божому Слову, і він—він дія. . . він не. . . навіть не дивився на все це. Він називав все це неіснуючим. Він вірив Богу”. Він не просто протримався один день. Він рухався з цим по життю, двадцять п’ять років, перш ніж народився Ісак. І він ставав все сильнішим, увесь час.

¹¹¹ Ми сьогодні претендуємо на те, що, завдяки благодаті, та завдяки ласці, та завдяки всиновленню через Христа ми стаємо Насінням Авраама, й не можемо двадцять чотири години довіряти Богу. Але справжнє Насіння Авраама ухоплюється за Боже Слово, і ніщо не зрушить його звідти.

¹¹² Бог сказав Авраамові, коли тому було сімдесят п’ять років, а Саррі було шістдесят п’ять, що в них буде дитина. О-о, вони пішли й накупили усяких прищіпок та пелюшок й підготувалися до цього. Правильно. Їх ніщо не зупинило. Вони знали це.

113 Минули перші двадцять вісім днів. Він сказав: “Як ти почувашся, Сарро?”

“Ніяких змін”.

“Слава Богу! Вона все одно в нас буде”.

“Звідки ти знаєш?”

“Бог так сказав. Це вирішує все”.

Наступного місяця — “Як ти почувашся?”

“Жодних змін”.

114 “Добре, нині це буде ще більшим чудом. Адже минуло два місяці”. Розумієте?

Двадцять п’ять років — “Як ти почувашся, Сарро?”

“Ніяких змін”.

“Слава Богу! Вона все одно в нас буде. Бог так сказав”.

115 І потім ми називаємося Авраамовим Насінням. Що Бог каже — Бог здатен це виконати, здійснити те, що, як Він сказав, Він вчинить. Я не можу постійно дотримувати свого слова. Ви не можете. Але Він мусить, щоб бути Богом.

116 Отож, ми бачимо, що цей чоловік, цей бізнесмен з міста Єрихону не вірив цьому. В нього був великий бізнес. Він вважав, що у нього все гаразд. Він користувався прихильністю з боку священників та синагоги. Він користувався прихильністю з боку церков, та клубів Ківаніс, та—та багатьох тогочасних організацій, як сказали б ми сьогодні. Все ж, то ще не означає, що це є Бог.

117 Процвітання не означає, що це завжди Бог. Часом буває зовсім навпаки.

118 Бог сказав: “Коли ти сиділа на полі, — сказав Ізраїлеві, — у своїй крові — тоді вона хотіла служити Йому. Та коли вона набула забезпеченість, — вважала, що набула, — тоді вона не захотіла більше мати з Ним ніяких справ, відвернулася від Нього”.

119 Ісає одержав той приклад в царі Уззії, бо Уззія, допоки він був покірливим перед Богом — він був видатним мужем. Він не грався у політику. Він залишався з Богом, і Бог благословляв його. Його царство було другим після Соломонового. Та коли він став егоїстом!

120 Ось у чому сьогодні проблема з людьми. Ні в якому разі не дозвольте, щоб це сталося з цією організацією бізнесменів, інакше ви обернетеся на порошок, як і усі інші. Усякий раз, коли в людей доходить до того, що—що процвітання починає засліплювати їхні очі до Слова Божого — вони опиняються на міліні.

121 Уззія був видатною людиною, але одного дня він зробив спробу зайняти місце проповідника — входити й спалювати фіміам. І первосвященик разом з десятками інших священників прийшли, сказали йому: “Тобі не слід так робити. Ти просто член церкви”.

122 І ви, бізнесмени, пам'ятайте це теж. Нам, проповідникам, вистачає важких моментів, слідкувати, щоб Це йшло рівно. Це не для членів церкви. Члени церкви мають свою частку, але кафедра — вона для настановленого служителя. “Бог ставить у Церкві мужів для всього цього”.

123 І потім ми бачимо, що він все одно узяв кадильницю й увійшов туди. І Бог вразив його проказою, і він помер проказеним. Бачите — коли він піднісся!

124 Закхей був майже у такому стані. Він процвітав. Він був у хороших стосунках з рабином. В нього були хороші стосунки з усіма товариствами. Тож він вважав, що якщо й попаде у якісь неприємності, його підтримають, синаedrіон буде за нього. Він стоїть біля брами. Він збирається зараз дещо зробити. Він збирається вийти, й звернутися до цього Хлопчини, й сказати Йому, в обличчя Йому: “Ти — лжепророк. Ти — ніщо. Ти просто лише читаєш думки й дуриш людей”. Розумієте, він не зупинився, щоб почитати Слово.

Ось де сьогодні припускаються помилки.

125 Якби Ізраїль вчинив це, замість того, що вони накоїли, з ними сьогодні було б набагато краще. Але вони повинні були так вчинити. Це повинно було здійснитися — їхнім очам бути засліпленими, щоб у нас була можливість. Де б ми опинилися, якби не це? Візьміть до уваги.

126 Та коли він дістався туди, він бачить, що йому взагалі нічого не видно. Йому не видно вулиці — з усіх усюд просто стеклося так багато людей. Тож він думає: “Знаєш що? Він іде. . . Мені кажуть, Ревека сказала мені, що сьогодні Він буде їсти у—у Лавінського”. Сподіваюся, що тут нема Лавінського. Але, його ресторан, його конкурент. Угу. “Тож, мабуть, Він мав намір попоїсти там у його ресторані. Отож, я знаю, щоб дістатися туди, нам треба буде пройти, звернути отут з Прямої вулиці на Аллілуя авеню”, — як назвемо це ми.

127 Усі ці назви кострубаті, але я роблю це просто щоб у мене вийшов сюжет. “І отут на розі нам треба буде звернути з Прямої вулиці на Аллілуя авеню”. Ти просто йди та йди тією вулицею достатньо довго, й ти попадеш на Аллілуя авеню. Залишайся прямодушним.

128 І ось він швидко йде туди. Він сказав: “Я малий ростом”. Привів себе у порядок: розправив собі бороду, впевнився, що напахчився як слід, його нігті були усі відполіровані. Став на розі, сказав: “Я побачу Його, коли Він проходитиме, і я вискажу Йому, що я думаю про Нього, коли Він проходитиме”. І ось, він стоїть на розі.

129 І він став розмірковувати: “Знаєш що? За Ним же буде йти та сама група. Вони опиняться тут, і вони просто. . . Я такий малий, в мене так і не вийде побачити Його, тож стояти тут — це не

дуже-то допоможе мені. Положення в мене буде не набагато краще, ніж коли я був там. І, знаєте, думаєте, що—що я зроблю? Отут ось стоїть сикоморове дерево, тож, думаю, я просто залізу на це сикоморове дерево. І тоді я зможу побачити Його та як слід роздивитися Його, коли Він проходитиме. Отож, Він взагалі не помітить мене там на тому дереві. І там є одна гілка, що видається он туди; і я всядуся просто на тій гілці й спостерігатиму за Ним, коли Він з'явиться в полі зору й коли Він зникне з поля зору. Я роздивлюся цього Чоловіка як слід”.

130 І ось, перше, що ми бачимо — він почав видивлятися, наскільки високо була перша гілка, а вона була трохи вище, ніж він міг дотягнутися.

131 Знаєте, дійсно, перший крок — він якраз трохи вище, ніж ми здатні дотягнутися. Ми маємо приймати це вірою. Так. Це якраз трохи більше, ніж людський розум здатен пояснити. Бога не можна пояснити. Якщо поясниш, тоді вже не треба буде більше приймати Його вірою. Ти маєш вірити Йому. “Той, хто приходить до Бога, мусить вірити, що Він є, і що Він винагороджує тих, хто старанно шукає Його”.

132 Отож, ми бачимо, що ця відома людина, один з бізнесменів міста, він сказав: “Отож, як мені залізти?” І, можливо, мабуть, машина, що збирає сміття, не приїжджала того ранку, і там на розі стояли контейнери, наповнені міським сміттям. Тож вони... Він сказав: “Якби мені узяти той контейнер, я зміг би дотягнутися й ухопитися за тую гілку”.

133 Дивно, як Бог змушує людей чинити кумедні речі. Отож, але, знаєте, якщо ти твердо визначився, що хочеш побачити Ісуса, ти будеш чинити й те, що є кумедним, якщо ти твердо визначився, чого ти хочеш; ти—ти дійсно є щирий, ти хочеш справді дізнатися, що То все таке.

134 І такою була й думка Закхея. Він хотів розібратися, чим було усе це, про що він чув. Отож, він каже: “Зараз довкола нікого нема, тож я прослизну туди, й візьму контейнер зі сміттям, й перетягну його сюди, й підтягну до дерева. І тоді я зможу залізти на першу гілку, і, коли Він проходитиме тут, піді мною буде вся вулиця.”. Та коли він став тягнути той контейнер, тягнути — це було йому не під силу. Він був досить низькорослим чоловічком, миршавеньким. Єдине, що залишалося в такому разі — йому довелося обхопити його. Отож, він був у своєму хорошому вбранні.

135 Бачите, як чинить диявол? Він постарається понаставити у тебе на шляху все що завгодно. Отож, він—він підключить усе — усякий сумнів, усякий огріх, який тільки зможе, щоб не дати тобі побачити, що є Правдою. Він дуже добре вміє це робити.

136 “Отож, я вдяг своє найкраще вбрання”, — можливо, думав він. — “І ось, я—я, якщо я візьмуся за того контейнера зі сміттям — я забруднюся”.

137 Знаєте, дехто з людей вважає, що відвідування подібних зібрань може трохи запламити тебе в очах суспільства та вищих кіл міста. Але якщо ти дійсно твердо вирішив побачити Ісуса, ти все одно прийдеш. Правильно. Тож виходить лише одне: якщо людина твердо вирішила побачити Христа — її ніщо не зупинить.

138 Тож він нахиляється, й береться за цього контейнера зі сміттям, й рухається вперед. І десь у той момент, як він міцно обхопив його своїми руками, на розі з'являються його конкуренти, двоє чи троє з них. Сказали: “Ну, дивіться на Закхея. Його посада змінилася. Тепер він бюджетник”. Уявляю собі, його обличчя почервоніло, як помідор.

139 Мені цікаво, якби сьогодні ввечері хазяїн зайшов і побачив, як дехто з вас, тутешні бізнесмени, сидить у зібранні, подібному цьому, яке називають “святенниками-стрибунами”, цікаво, ваше обличчя. . .Що ж, вас вже впізнали, тож можете й далі сидіти собі спокійно. Закхей вже тримав його у своїх руках; він геть усе відкинув. І ви вже тут давно, тож можете просто сидіти собі спокійно, рухатися з цим далі.

140 Він тримається рукою за кадіб зі сміттям. Оце так річ, для бізнесмена! Ось він рухається вперед, його обличчя розчервонілося. А ті кажуть: “Ну, що ти, Закхею?” Розумієте, він був дуже процвітаючим, — той бізнес, — тож він робить висновки. Каже: “Ото так. Тепер він бюджетник. Я знаю, я знаю, що його бізнес занепав — дивіться, ким він працює”.

141 Він твердо визначився побачити Ісуса, незважаючи ні на що. Він чув про це, й він захотів дізнатися сам для себе.

142 Я хотів би, щоб кожна людина зайняла таку позицію перед Богом. Якщо ти почув про Нього — розберися. Він не мертвий. Тут сьогодні ввечері на цьому місці Він так само живий, як і на берегах Галілеї. “Ось, Я з вами повсякчасно, навіть до завершення світу. Справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також”. Якби це було не так, тоді Він був би лжемесією, Він не був би тим Месією, яким Йому належало бути. Але якщо Він оберігає й додержує Свою обітницю — Він, як і раніше, є Богом, який з'являє Себе людям. Він повинен буде чинити ті ж справи, які Він чинив. Ось як Він робить це. Він повинен буде з'являти Себе так, як Він з'являв тоді. Євреям 13:8, Павло, звертаючись до євреїв, він каже: “Ісус Христос є такий самий учора, сьогодні та навіки”. Тому Він має бути такий самий у першоосновах, такий самий у силі, такий самий у усьому, ким Він був. Сьогодні Він має бути такий самий.

143 Часом, ми бачимо справи Божі, я знаю, буває так, що до цього домішане лицемірство. Коли ви бачите фальшивий долар, про що це вам каже — вам, бізнесмени? Невже ви все покинете? Невже через те, що ви знайшли один долар-фальшивку, ви заберете з банку всі гроші й кинете їх у—у річку? Той долар-фальшивка означає тільки те, що існує справжній долар, з якого було зроблено того. І серед п'ятидесятників повно тілесних підробок.

Але що то означає? Там десь є справжній. Це хтось намагається підробити те, що дійсно є у іншого. То тільки джерело прибутку. Те, що хтось намагається підробити — це тільки лиш каже про Дещо істинне, що стоїть за цим.

144 Отож, ми бачимо, Закхей бере свій кадіб зі сміттям. А його конкуренти йдуть по вулиці, сміються з нього. Але то не мало жодного значення. Він твердо вирішив побачити Ісуса. Тоді в нього складеться якась думка про Нього.

145 Якби ми могли прийняти тверде рішення, ми змогли б набути такий настрій поміж нами, що ми розберемося, що Це все таке, чи є це Правдою, чи ні. “Якщо Бог є Богом, то служіть Йому”. Пророк Ілля сказав це на верхівці гори Кармел. “Якщо Бог є Богом, то служіть Йому. Якщо ж Ваал є Богом, то служіть йому”. Якщо Ісус Христос не може заявити про Себе точно так само, як Він робив завжди, тоді Він не воскресав з мертвих.

146 Якщо ми стараємося досягти людей самими тільки психологічними закликами, якщо ми можемо тільки міняти їх з методистів на баптистів, з баптистів на п’ятидесятників — що то таке? То психологія. Правильно.

147 Живий Бог, Який створив небо й землю, досі є тим самим Творцем. Він, у першоосновах, є тим самим Богом, яким Він був завжди. Я радий, що побачив Бога до того, як за мене узялася церква, — пізнати, що існує Отаке-от.

148 Я бачу їхні суперечки, й сварки, й скиглення. Все так було завжди. І у тих, протягом усього Писання, було те саме.

149 Але цей чоловічок бажав побачити Ісуса, і він твердо вирішив домогтися свого. Він був бізнесменом, і він хотів вести справи правильно. Отож, він, коли він прийняв тверде рішення. . .Його дружина молилася вдома, й молитва Ревеки супроводжувала його. І цей чоловічок повинен був залізти на дерево. Він повинен був видертися. . .

150 В мене це вийшло ненавмисне. Це південний вислів — “видертися”. Хто з вас знає, що таке “видертися на дерево”? Ну, то скільки ж тут кентуккійців?

151 Він повинен був видертися на дерево, вилізти на дерево. І ось він сидить тепер там на дереві, витирає зі своєї нової одєжі сміття; виймає скабки з колін та рук, де він ліз по дереву. Але не мало значення, що сталося, він твердо вирішив побачити Ісуса. І якщо ти дійсно. . .

152 Послухайте мене. Якщо ти справді твердо вирішив побачити Його, тебе не турбуватиме, через що тобі доведеться пройти, скільки буде критики, що говоритимуть інші люди. Ти хочеш побачити Ісуса — ти зробиш все що завгодно, щоб побачити Його. Ти дочекаєшся своєї черги. Ти зробиш усе, що необхідно буде зробити, тільки б побачити Його.

153 Проблема сьогодні в тому, що вони недостатньо прагнуть. В людях нема достатньої спраги й голоду. Я вважаю, що церкві треба бути трохи більш солоною, ніж вона є.

154 Сіль викликає спрагу. Сіль солонна, якщо її скуштувати. “Але якщо сіль втратить свою солоність, вона вже ні на що не придатна”, — але стає організацією. Правильно. Але у ній повинна бути солоність. Солоність — це смак солі, міць.

155 Якщо людина побачить у тобі живого Христа, це змусить її прагнути стати такою, як ти. Це дасть їй побачити Ісуса у тобі, дасть їй побачити Бога.

156 Звідки ті знали, що Мойсей був від Бога? [Порожнє місце на півці.—Ред.] І вони знали, що Бог був з ним.

157 Отож, ми бачимо, подібно як сказав Петро у День П'ятидесятниці: “Ви, мужі ізраїльські, як ви...” Обвинуватив те покоління у розп'ятті Сина Божого. Сказав: “Ви... Ісуса Назарянина, Мужа, засвідченого поміж вами, підтвердженого Богом через чуда й ознаки, які Бог вчинив через Нього; ви, нечистими руками, узяли й розп'яли Принця Життя”.

158 Хіба Никодим не висловив ясно почуття усіх тих? Саме громадський престиж приналежності до чогось не дав їм побачити Ісуса. Сказав Йому: “Раббі, ми знаємо, що Ти — Вчитель, який прийшов від Бога, бо ніхто з людей не може звершати цих ознак, якщо Бог не з ним”. Вони розпізнали це. Але, за причини громадського престижу, вони соромилися визнати це.

159 Їм слід було б бути такими, як той сліпець, якого зцілив Ісус.

Ті сказали: “Цей Чоловік грішник”.

160 Він сказав: “Дивна річ. Ви, сьогоднішні керівники, й не знаєте, звідки прийшов цей Чоловік?” Промовив: “Грішник Він чи ні — я не знаю. Але я знаю одне: я був сліпий, а тепер бачу”. Ось так. Це єдине, що він знав.

161 Мені подобаються впевнені свідoctва людей, які піднімаються у зібранні й кажуть: “Я знаю, що там щось є. Зі мною дещо сталося”.

162 Як я старався сказати про темношкіру сестру — “Я не така, якою я хочу бути, тобто, не така, якою я повинна бути, та, все ж, я знаю, що я не така, якою була раніше”. Щось оволоділо нею.

163 Закхей сидить там, — у які неприємності він вступив, — сидить там. І, знаєте... .

164 Послухайте мене. Люди, які вірять Богу, так чи інакше попадають у неприємності. Вони чинять те, що цілковито суперечить сучасним нормам.

165 Послухайте Мойсея. Колись був пастухом овець. Звитяжний лицар у Єгипті — спробував визволити свій народ й зазнав краху. Тоді він на сорок років став пастухом овець. Хороший старий, немолодий чоловік, життя влаштоване, мав дружину й дитину

— Ціппору, Гершома. Отож, ми бачимо, що після того, як Бог знайшов його, й він побачив Бога у палаючому кущі, наступного дня він саджає свою дружину на мула, дитина в неї на колінах. Біла борода розвівається. З гирлигою у руці, веде цього мула; дме вітер. Його лиса голова блищить на гарячому сонці — прямує до Єгипту.

Хто-небудь сказав би: “Мойсею, що ти робиш?”

166 “Я йду покоряти Єгипет”. Вторгнення одної людини, але йому воно вдалося. Чому? Бог сказав йому виконати це. Ось чому. Бачите, це здавалося—здавалося безрозсудним. Адже цей чоловік утік звідти, а тепер він вертається туди ж.

167 Ось як відбувається з людьми, які знаходять Бога, приймають тверде рішення побачити Його.

168 Ось він сидить. Через деякий час він починає розмірковувати: “Знаєш, Ревека говорила мені, що цей Муж — Пророк. Я дуже сумніваюся в цьому. Я не вірю в це. Я не вірю, що сьогодні існують пророки. Якби існували, мій священник розповів би мені про це. Мій священник — він один з Божих слуг, тож він би розповів мені про це”. То добре.

169 Але, розумієте, ніколи організована релігія цього світу не приймала посланця від Бога — ніколи. Хіба не сказав був їм Ісус: “Сліпі фарисеї, ви прикрашаєте гробниці пророків, і ви ж й поклали їх туди. Чи був котрийсь з посланих Батьком пророків, якого б ви не вбили та не поклали до гробниці — за те, що він звіщав прихід Праведного?” Бачите?

170 Там, в такому разі, ми бачимо, що ось він сидить там. Знаєте що? Сподіваюся, що цей сюжет не видасться кумедним, але я уявлю, як він сказав: “Ось, хвилиночку, а що як цей Хлопчина випадково побачить, як я сиджу на цій гілці!” А він сидів там, де сходилися дві гілки. Й сидів там, розмірковував над цим.

171 Це хороше місце для сидіння — де зустрічаються твої дороги й Божі дороги. Це непогане місце, щоб поміркувати над цим. І я сподіваюся, що кожна присутня тут людина, яка не зустрілася з Ним, і дійсно знаєш, що ти народишся заново від Духа Божого — що ти сьогодні ввечері сидітимеш на тій гілці. Але, ви, бізнесмени, я сподіваюся, що ви сидите там, де, як ми намагаємося сказати, сидів Закхей — на сикоморовому дереві, біля гілок, де сходяться дві дороги — ваша й Божа.

172 І він сказав: “Знаєте, що, думаю, я зроблю? Я просто підтягну сюди це листя й замаскуюся”. Він повністю закутався. Він залишив собі одне віконечко, щоб йому можна було дивитися, розумієте, один листочок, щоб можна було його відсувати, — й каже: “Коли Він з’явиться — я побачу Його, але Він мене не побачить. Він не дізнається, що я тут”.

173 Отож, поки він сидів там, розмірковуючи над цим, через якийсь час з-за рогу донісся галас.

174 Дивна річ, але, здається, що усюди, де є Бог, там буде чимало галасу. Це дивно, але саме так і є.

175 Знаєте, Ісая, у храмі, після смерті Уззії, він перебував там. І він почув шум, і увесь храм стрясався. Стовпи коливалися на своїх місцях. І там були Анголи, Серафими, котрі є Херувимами, що спалюють жертву, даючи тому, хто кається, право пройти до вівтаря. Ті величні Істоти, вищі за Анголів, Своїми крилами закривали Свої обличчя, й крилами закривали Свої ноги, й двома крилами літали, гукаючи: “Свят, свят, свят Господь Бог Всемогутній”.

176 Якщо Ангол, щоб зустрітися з Богом, покриває Своє святе обличчя, як же ми візьмемо якесь віровчення й покриємо ним своє? Потрібна Кров Ісуса Христа, щоб нам покритися, тоді ми будемо синами. Не за зразком *оцього* чи за зразком *того*, але Кров. В Бога завжди. . . Єдине місце, де Він зустрінься з людиною для спілкування з нею, знаходиться під пролітою Кров’ю, де зародок Життя. . .

177 У давньому жертвоприношенні при Мойсейовому законі приводили тварину. І коли клітина крові цієї тварини, ягняти, розпадалася — відбувалося поклоніння того, хто вклонявся. Але те життя, яке було у тварині, не могло перейти на того, хто вклонявся, бо то було тваринне життя, без душі. І воно не могло перейти на того, хто вклонявся. Тому що то було всього лише скриття. То було просто таке місце, що існувало до певного часу.

178 Та потім, коли пробили вену Еммануїла — Ісус не був ні юдеєм, ні поганином. Розумієте? Чоловіча стать видає зародок через гемоглобін, і клітина крові приходить від самця. Самка ж. . .

179 І ви, католики, не для того, щоб не погоджуватися з вами, але звете її: “Марія, матір Бога”, — як це у Бога може бути матір? Вона була інкубатором.

Ви скажете: “Ну, яйцеклітина ж приходить від жінки”.

180 Але та яйцеклітина прийшла не від Марії. Якби та яйцеклітина прийшла від Марії, тоді там повинно було б бути якесь відчуття. Дивіться, куди ви поміщаєте Бога. Бог створив і яйцеклітину, і клітку крові.

181 Він не був ні юдеєм, ні поганином. Він був Богом й ніким іншим. Він був Богом, проявленим у тілі. Хіба не сказав Він був, як читаємо ми у Писаннях, що “Бог був у Христі, примиряючи цей світ з Собою”? Він був Еммануїлом. Він сказав: “До Мене, хто. . .”

182 Точніше, Він сказав тут у Писанні: “Хто може звинуватити Мене у гріху? Де Мені не вдалося виконати саме те, що було написано про Мене? Дослідіть Писання. Ви, досліджуючи Їх, вважаєте, що маєте Вічне Життя, і саме Вони ж і свідкують про Мене. І якщо Я не чиню справ Мого Батька, то не вірте Мені. Якщо ж Я чиню ці справи, хоча ви й не можете повірити Мені, вірте тим справам, що Я їх чиню, бо вони свідкують про те, Хто Я такий”.

183 О-о, чим Християнин так обділений сьогодні — тими привілеями, які Бог дає йому, й іншими речами, що є у Біблії! Як я бажав би узяти тему звідти! Час не дозволить це.

184 Він почув галас. Він трохи піднявся. Він сказав: “Так, схоже, це наближаються ті святенники-стрибуни”. Скинув листочок, почекав хвилинку. За якусь хвилину він помітив рухання на розі.

185 Мабуть, спереду з’явився рославий, сильний чоловік. Уявляю, яким він був — високий, кремезний, широкоплечий чоловік, йому було десь шістдесят п’ять років — йшов з посохом у руці. Це, мабуть, був той, кого ми називаємо, кого Він назвав “Симон”, й дав йому інше ім’я — *Петро*, яке означає “визнання” або “камінець”.

186 Слідом за цим, Його оточували дванадцять чоловік. Люди вибігали, щоб торкнутися Раббі, коли Він проходив. Уявляю, як ті говорили: “Не торкайтеся Раббі. Він втомився. Він цілий вечір проповідував. Сила виходила з Нього. Він охрип від проповідування. Не торкайтеся нашого Вчителя. Йому зараз треба пройти. Він має пообідати. Прийшов час Йому попоїсти. І, будь ласка, не торкайтеся Його. Будьте такі ласкаві, будь ласка, відійдіть вбік, і дозвольте Раббі пройти”.

187 Ось Він з’явився. І коли Закхей, наш ерихонський бізнесмен, коли він кинув перший погляд на Ісуса — Той зовні відрізнявся від будь-кого з бачених ним досі людей.

188 Дозвольте-но зробити тут невеличку вставку. Можливо, вийшла жінка з малою дитиною. Закхей дивиться ось *сюди*, щоб побачити, хто то така. “О-о, я пам’ятаю, як лікар нещодавно був біля будинку. Я стояв там, і там також стояв священик. Лікар каже: ‘Дитина не виживе. Занесіть її у кімнату та позачиняйте усі двері. І бережіться протягів’. І ось ця фанатична родина прочула про цього Чоловіка-обманника, що називає Себе Пророком з Галілеї. Ідуть сюди й несуть ту дитину, о-о, це, міським охоронцям закону слід зайнятися Ним. Коли в нас буде зустріч, на нараді, я потурбуюся про це. Ми подивимося, що можна зробити з людиною, яка йде за фанатиком чи кимось таким. Вона не в своєму розумі”.

189 І я уявляю, як чоловік вибігає й каже: “Панове добродії, в мене тут помирає син. Ви дозволите Пророкові просто торкнутися його? Я вірю, що Він є Божий Пророк. Я бачив Його на інших зібраннях, і я чув про Нього, і я знаю”.

“Ні. Мені дуже шкода. Тут так багато”.

190 Та, за якусь хвилинку виходить жіночка, тримаючи дитину, і дитина не подає ознак життя. “Нехай Він просто торкнеться її. Це все, чого я хочу. Я вірю Йому. Я вірю — якщо Він торкнеться моєї дитини!”

191 “Ми просто не можемо це зробити, мадам”. Він вже був далеко від них, та все ж, зупиняється на Своїму шляху.

І тоді, я уявляю, як Закхей відхиляє свого листочка й дивиться.

Сказав: “Піднесіть сюди дитину”.

¹⁹² Коли дитину піднесли туди, маленьке спітніле тільце, таке гаряче. Розгорнули покривала. Кладе на неї Свої пальці. Мати стоїть там, її прекрасні єврейські очі. Сльози котяться по її щоках. Стоїть там і батько, піднявши руки вгору, вірить. І Він кладе Свій палець на дитинку, і гарячка відійшла. Малий зістрибнув з материних рук й пішов по вулиці.

¹⁹³ Думки Закхея перемінилися. “Мабуть, в цьому Чоловікові є щось справжнє. Але краще я буду обережним. Краще я прикриюся своїм листочком, щоб Він не побачив мене. Він буде проходити ось сюдою”.

¹⁹⁴ Неможливо по-істинному поглянути на Ісуса Христа й залишитися таким самим. В Ньому є щось таке, що відрізняється від усіх інших людей. Коли ти хоча б раз почуєш Його мову, ти будеш як оті римські вояки — “Ніколи ще людина не говорила так, як оцей ось”.

¹⁹⁵ Священики говорили про щось. В людини досі така сама натура. Ми маємо це сьогодні. Людина завжди хвалить Бога за те, що Він вчинив, й очікує на те, що Він вчинить, й ігнорує те, що Він чинить. Це просто натура людини. Причина завжди полягала у тій натурі.

¹⁹⁶ Але щойно людина побачить Ісуса Христа, зможе побачити Його проявленням — вона ніколи вже не буде такою самою.

¹⁹⁷ Ось чому, коли ти запечатаний Духом Святим, печатка — вона з обох боків документу — й спереду, й ззаду. Вони бачать ходу, розмову, Життя Христа, що відображається в цьому, в Його народі. Такою була мета Його смерті, щоб Церква могла продовжувати Його справу. Але ми повплутувалися у все що завгодно.

¹⁹⁸ Тепер, ми бачимо, коли Він рушив далі, йде по вулиці. Закхей піднімає свого листочка трохи вище, хоче дуже добре роздивитися Його, коли Він буде проходити. Зараз він увесь закритий, дуже добре замаскований. І через якусь мить йому треба буде трохи піднятися ось *так*, щоб поглянути. Ісус проходив просто під ним.

¹⁹⁹ Якраз коли Він проходив, Ісус зупинився, подивився вгору, сказав: “Закхею, поквался. Злазь з дерева. Я сьогодні йду до тебе додому на обід”. Яка відмінність! Він пізнав, що то є Пророк, якого підняв Господь Бог. Знав не тільки те, що той сидів на дереві, але знав, яким було його ім’я.

²⁰⁰ В Біблії сказано: “Слово Боже є гостріше за обосічного меча, проходить навіть аж до поділу суглобів та мозків, розпізнає сердечні думки й наміри”. “На початку було Слово, й Слово було в Бога, й Слово було Бог. І Слово стало тілом й перебувало поміж ними. І ми бачили Його, Однородженого від Батька”.

201 Ось Він, Слово Боже, проявлене цьому Закхеєві. Він швидко злізає з дерева, щоб покаятися.

202 Закхею, бізнесмене, що присутній тут сьогодні, запам'ятай, ти не зможеш сховатися під фіговим листям. Він ідеально точно знає, де ти знаходишся. Він знає тебе. Він знає, хто ти такий. Він знає твоє ім'я. Він знає, чому ти тут. Він знає все про це. Правильно.

203 І ми, хто познайомився з Ним, й знаємо Його, й стали Його учнями — ми знаємо, хто Він такий і що Він звершає для людей. Ми знаємо, що Він залишається таким самим.

204 Закхей сходить униз, в розкайнанні. Він сказав: “Якщо... Господи, якщо я когось обрахував — я надолужу. Я дістану свої гроші, я роздам бідним”. Бачите, він вже знайшов ту коштовну Перлину. Він знайшов те, що було більшим за його бізнес. Він щось знайшов, оте Дешо.

205 І всі люди стараються чогось досягти. Але якщо ти прогавиш Вічне Життя, яка тобі користь від усіх твоїх досягнень? Дістати визволення — це найбільший скарб, який тільки може знайти людина.

206 Як я сказав, у Старому Заповіті, коли в агнца розпадалася клітинка крові, це не могло перейти на того, хто вклонявся, тому він виходив з таким самим бажанням грішити. Але, в цьому випадку, коли ми вірою покладаємо наші руки на клітинку Крові, яка розпалася на Голгофі; це не була клітинка крові ні єврея, ні поганина. То була Кров Бога, і коли те Життя, що вийшло звідти, приносить нам Життя Боже, котре є Вічним Життям. Там застосоване грецьке слово *зоє*, яке означає “Боже Власне Життя”, — саме те Життя, яке було у Христі, котрий був Богом.

207 Звичайно ж, тіло — то була Людина. Але, Бог, Творець, Який створив першу людину! Звідки б той з'явився, якби Він не створив його? Бог, Творець без сторонньої допомоги створив Адама. Бог, Творець в утробі Марії створив Людину, Христа Ісуса, Свого Сина. І Він був Еммануїлом. І коли гріх...

208 Не тому, що Він мусив був померти — Він віддав її. Але тому що гріх вразив, той спис, що пробив Йому серце, тоді дещо сталося. Життя перейшло на того, хто вклонявся. А що то таке? “Тоді в нас нема більше свідомості гріха”, — каже автор Послання до Євреїв. — “Гріховне бажання щезло”. І тоді, віднині ми вільні.

209 Закхей; коли ті бачили, як Ісус піднімається на Голгофу, на розп'яття.

210 Певна річ, диявол завжди сумнівався в Ньому. Диявол сумнівався в Ньому як тільки уперше побачив Його, коли Він, після того, як на Нього зійшов Дух Святий, подався до пустелі. Він сказав: “Якщо Ти Син Божий — з'яви нам чудо. Оберни це каміння на хліб”. Той диявол ще не помер. “З'яви мені чудо”.

Ісус сказав: “Написано, що ‘не хлібом самим житиме людина’”.

211 Коли Його схопили там на подвір'ї, — група диявола, оті римські вояки, — зв'язали Його руки в Нього за спиною, й кусали Його, били Його по спині тростиною й батоном, що справдили пророцтво пророків. “Бо Він був ранений за наші гріхи, за наше беззаконня мучений був, кара за наш мир була на Ньому, і Його ранами ми уздоровилися”. І коли Він був зігнутий. . .

212 І вояки обмотали Йому голову ганчіркою й били Його тростиною по голові. Й передавали її один одному, й казали: “Якщо Ти Пророк, то скажи нам, хто вдарив Тебе. Ми повіримо Тобі”. Оте глумління й плювки п'яних вояків Йому в обличчя!

213 Диявол говорив: “Це не може бути Бог. Це не може бути навіть пророк. Він обманець”. Не знаючи, що Писання повинні були справдитися.

214 Потім, коли ми бачимо, як Він іде на Голгофу, погляньте на Нього. Я хочу, щоб це зібрання узріло Його. Давайте на хвилинку повернемося на дев'ятнадцять століть назад, хочу вашої пильної уваги. Над Єрусалимом нависла темрява. Чому? Єгова не приймав жертв. Ось-ось щось повинно було статися. Коли на жертвнику спалювалася кров — Бог не приймав це. Справжня Жертва йшла по вулиці. Я чую глухі удари чогось. Погляньте, ось іде Людина, яка нічого не скоїла, несе той грубий хрест, засуджена на римську смертну кару.

215 І я уявляю, як та жіночка вибігла наперед, і каже: “Що ж Він скоїв, окрім того, що уздоровляв ваших хворих та воскрешав мертвих?”

216 Хтось ударив її по обличчю й сказав: “Ви що, будете вірити тій жінці, а не своєму священикові? Женіть Його!”

217 Погляньте на Його одягу. Вона ззаду вся вкрита червоними плямами. Коли Він піднімається на пагорб, ті плями все більшають і більшають. Через якийсь час вони всі зливаються в одну. З Нього щось капає. Що то таке? То Його Кров. І хрест тягнеться по слідах Того, Хто несе його.

218 Я уявляю, як бджола смерті підлітає туди, дзижчить над Ним. “Зараз Він буде мій. Якби Він був пророком, Він би—Він би щось зробив там, коли ті плювали Йому в обличчя. Будь Він пророком, Він не дійшов би до того, де Він зараз. Я знаю, що Він мій”.

219 Ви знаєте, в кожній бджолі, в кожній комахи є жало, і те жало — то небезпечна річ.

220 І у смерті є жало. Але Бог повинен був стати тілом. Вона могла вжалити пророка й тримати його. Вона могла вжалити праведника й тримати його. Вона вжала Давида й тримала його. Але ось Бог, а вона не знала цього. Ця бджола вилітає з пекла, дзижчить над Ним. “Я вжалю Його”.

221 Та коли бджола просуне своє жало досить глибоко, вона втрачає своє жало.

222 І коли тая бджола смерті могла просунути своє жало в людину, подібну вам чи мені, їй від цього нічого не було. Але там було приготоване тіло; та коли вона просунула тее жало в Єгови, в тіло Бога, створене, не через якесь статеве пожадання. Коли вона просунула в те тіло, вона втратила своє жало. Тож у неї нема більш жала.

223 Недивно, що великий Святий Павло зміг встояти, коли там будували поміст, щоб відрубати йому там голову. Він сказав: “О, смерте, де твоє жало? Могило, де твоя перемога? Але дяка Богові, Який дає нам перемогу через нашого Господа Ісуса Христа”. Так.

224 О-о, як тільки людина вбачить це, усе інше відійде на другий план. Твій бізнес відійде на другий план, усе інше. Ні, це не матиме такого вже великого значення. Ти будеш просто лише проводити тут недовгий час, але Оте ось стоятиме на першому місці. “Що користі людині, якщо вона втратить, набуде увесь світ, а душу свою занепасти?”

225 Закхею! О-о, Закхею! Можливо, не Ревека молиться вдома, але, можливо, є мати, яка вже перейшла за ту завісу. Її молитви досі лежать на Божому жертovníку. Якщо це так, Закхею, то вилазь сьогодні з-під того сикоморового листа — того вінця того деномінаційного віровчення, за яке ти тримаєшся, без Нового Народження; чогось такого, за що ти тримаєшся, і ти ні разу не мав жодного доказу, що в цьому є Бог. Він знає точно, де ти сидиш. Чому б тобі не зробити це?

Схилимо наші голови на хвилинку.

226 Всемогутній Бог, величний і страшний Єгова, Який прогрімів з гори Сінай, що люди навіть сказали: “Нехай Мойсей промовляє, а не Бог, інакше ми помremo”. Проговори сьогодні, наш Небесний Отче, у ласці та прощенні, до сердець людей, які не знають Тебе. І нехай вони зрозуміють, що настав той час. Що, вони, можливо, ховаються за своїм бізнесом. Можливо, тут, Отче, є чимало бізнесменів, які—які насправді не знають Тебе. Може, вони належать до церкви, і ми не кажемо нічого поганого проти цього. Але вони так і не народилися заново. Вони не знають насправді, що то таке.

227 І ми знаємо, що жодна позначка й жодна йота не проминеться з Твого Слова, жодним чином. Ти сказав: “Небо й земля проминуться, але Мое Слово не проминеться”. І Ти сказав: “Якщо людина не народиться заново, від води й Духа, вона жодним чином не увійде до Царства”. Я молю, Отче, щоб сьогодні ввечері саме зараз Ти проговорив до сердець. Нехай чоловіки та жінки обміркують серйозно, саме в цю хвилину, знаючи, що ми живемо у завершальні години.

228 Ізраїль, — величний Божий календар, — на своїй батьківщині. Він вертається назад, очікує — “Де ж Месія?”

229 Нам відомо, що коли Йосип відкривався своїм братам, що він відпустив поган з подвір'я. Його дружина й діти були у палаці. Погани повинні бути забрані, щоб відкрився Ізраїль. Тоді настане час тужіння, й плачу, й голосіння: “Де Ти одержав тії рани?”

230 Він сказав: “В руках Мого друга. Оці рани в Мене на руках — Я одержав їх від Своїх друзів”, — в будинку, де Його дійсно повинні будуть прийняти, коли Він знову відкриватиметься Ізраїлеві.

231 Боже, поки у поган є шанс, нехай вони негайно ж покаються й прийдуть до Тебе.

232 Поки наші голови схилені, Закхею, я хочу, щоб ти всього хвилинку побув дуже щирим, і також і Ревеки. В цьому невеличкому імпульсивному Посланні, якщо щось проговорило до вашого серця й сказало: “Я так і не прийняв того переживання Святого Духа, повної Євангелії, але я хотів би мати це. Я хочу, щоб ти спогадав мене у молитві, Брате Брангаме. Я просто підніму свою руку, не до тебе, але до Бога”. І скажіть: “Помолися за мене”. І я завершуватиму молитву, спогадавши про вас. Благословить вас Бог. Благословить Бог вас, вас, вас, вас — дюжини рук.

233 Ви скажете: “Невже це щось дасть, Брате Брангаме?” Атож. “Як це так?”

234 Розумієте, наука каже вам, що насправді неможливо, щоб ваша рука була піднятою. Бо чому? Земна гравітація тримає вашу руку опущеною додолу. Але у вас є дух життя. І те життя, яке у вас, інше Життя прийшло до нього й сказало: “Ти неправий”.

235 І ви переступили наукові закони, й підняли ту руку до Творця, й сказали: “Спогадай мене”. Він спогадає. Якщо ви дійсно серйозні в цьому, Він прийме вас за вашим словом. Там ззаду, благословить вас Бог. Хто-небудь іще, перш ніж будемо завершувати? Просто збираюся коротенько помолитися, помолитися всього хвилинку. Благословить вас Бог, добродію. Благословить Бог вас. Хто-небудь іще?

236 [Одна сестра у зібранні цитує якісь місця Писання.—Ред.] Амінь. Про ласки, ця слугиня піднялася під натхненням Духа, прорікаючи обітницю.

237 Чи—чи піднімете ви свою руку, якщо ви не зробили цього? Й скажіть: “Просто. . .” Це все, про що я збираюся вас попрохати. Просто підніміть свою руку, визнайте, що ви неправі, і що ви бажаєте ласки. Дім відкрито. “Є Джерело у Давидовому домі, відкрите для омиття від гріха й нечистоти”. Ви приймете це сьогодні, хто-небудь іще, перш ніж будемо зараз завершувати? В цьому приміщенні піднялося сорок, п'ятдесят рук, — чоловіки й жінки, молоді й старі, — підняли свої руки. Гаразд. Благословить вас Бог, добродію. Гаразд.

Будемо молитися.

238 Господи Ісусе, я вірю, що ці руки були підняті з найглибшою щирістю. Ти знаєш їхню мету. Тобі відомі мотиви їхніх дій. І я молю, Небесний Отче, щоб Твоя Божественна милість спочила на кожному з них. Нехай сьогодні настане час переміни. Нехай вони злізуть з дерева самозваного фарисейства. Нехай вони злізуть з дерева перед Ісусом Христом та скажуть: “Господи, якщо я вчинив неправильно, я хочу виправити це”. І Ти теж підеш з цієї невеличкої обідньої зали разом з ними додому, Отче, й будеш обідати з ними, й перебуватимеш з ними завжди протягом усього життя й усієї Вічності. Ти ж даруєш це, коли я підноситиму свою молитву за них до Тебе?

239 Ти сказав: “Ніхто не може прийти до Мене, якщо Мій Батько спочатку не притягне його. І усі, кого Батько дав Мені — придуть до Мене”. Ти пообіцяв це.

240 І нині, Господи Боже, їх дано як трофеї благодаті та любові. Вони у Твоїх руках, і ніхто не зможе вихопити їх. З щирою відкритістю у своєму серці, щирим визнанням, яке вони зробили, що вони хочуть, заради свого життя, повернутися від світських шляхів до Божих шляхів.

241 Прийми їх, о Господи, я прошу, прохаю за них, стоячи перед Твоїм величним Білим Престолом. Ми, вірою, стоїмо там, дивлячися на білий Божий Престол, зі Скривавленою Жертвою, що лежить перед Ним, здійснюючи заступництво на основі нашого визнання. Допоможи їм, Отче. Я представляю їх Тобі як дари любові, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь. Амінь.

242 Тепер, кожен з тих, хто піднімав свою руку, я хочу попросити вас зробити дещо для мене. Я хочу, щоб ви зустрілися з ким-небудь з цих служителів тут й сказали їм, що ви прийняли Христа своїм Спасителем, і ви хочете прийняти хрищення, і ви хочете наповнитися Святим Духом. І Бог дарує це вам.

243 Тепер, я думав іще про дещо, але нам не вистачить часу, бо залишилося десь хвилин п'ять до того моменту, коли ми повинні будемо зачинити це приміщення, але ми—ми цінуємо ваше терпіння.

244 І усі ваші руки, що піднімалися, ось, я не знаю, де саме вони були, просто усюди. Та коли ви підняли свою руку, певна річ, ви були серйозні в цьому. Ви не стали б піднімати свою руку просто так. Якщо ж ви підняли просто так, то є лицемірство. Підніми свою руку. Ніколи ні за що не берися, якщо тільки ти не берешся за це зі справжньою щирістю. І коли ти приймаєш те рішення, і глибоко в своєму серці ти вважаєш, що ти його прийняв, тоді широко рухайся з цим. Бог вшанує тебе.

245 Між іншим, чи відомо вам було, що сталося з Закхеем? Чи хотіли б ви знати, що з ним сталося? Він став членом Асоціації Бізнесменів Півної Євангелії міста Єрихон. Чи не хотіли б і ви приєднатися?

БІЗНЕСМЕН ЗАКХЕЙ UKR63-0121
(Zacchaeus, The Businessman)

Це Послання, яке Брат Вільям Марріон Брангам виклав у понеділок ввечері 21 січня 1963 року на званому обіді Міжнародної Спільки Бізнесменів Повної Євангелії у готелі “Рамада” у Тусоні, штат Арізона, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом “Voice Of God Recordings”.

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org